Lieta Nr. C32240714/101615,
Lietvedības Nr. C-1016/9

Spriedums
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2015. gada 10. decembrī

Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese S. Strakše
ar tiesas sēdes sekretāri Z.Meņģeli, tulci Dz. Liepkalnu,
piedaloties prasītājai /pers. A/ un zvērinātai advokātei Valsts amatpersona,
atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu /pers. A/, /pers. B/ un /pers. C/ prasībā pret /pers. D/ par testamenta atzīšanu par spēkā neesošu daļu, legāta samazināšanu un neatņemamās daļas izprasīšanu un /pers. D/ pretprasībā pret /pers. A/, /pers. B/ un /pers. C/ par nekustamā īpašuma izpirkšanu.
Tiesa

konstatēja:

/pers. A/, /pers. B/ un /pers. C/ cēluši prasību Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesā pret /pers. D/ par testamenta atzīšanu par spēkā neesošu daļā un legāta samazināšanu, norādot, ka 2013. gada 25. oktobrī miris /pers. E/, kurš 2013. gada 18. oktobrī pie zvērinātas notāres Valsts amatpersona taisījis testamentu. Testamentā izteikta griba kā legātu novēlēt /pers. D/ dzīvokļa īpašumu Nr. 23, kas atrodas /adrese/.

2013. gada 21. novembrī prasītāji ir griezušies pie zvērinātas notāres Valsts amatpersona, lai saņemtu mantojumu ar inventāra tiesībām. Atbilstoši Civillikuma 709. pantam zvērināta tiesu izpildītāja Valsts amatpersona sastādījusi aktu par atstātā mantojuma inventāra sarakstu. Mantojums sastāv no nekustamā īpašuma - dzīvokļa Nr. 23, /adrese/, kadastra Nr. /numurs A/.

Norāda, ka /pers. E/ atstātais testaments atzīstams par spēkā neesošu daļā, jo tas neatbilst Civillikuma 422. un 501. panta nosacījumam, ka neatraidāmajiem mantiniekiem atstājamas viņu neaņemamās daļas. Prasītāji uzskata, ka no legatāra /pers. D/ izprasāma likumisko mantinieku neatraidāmā daļa, kas ir puse no mantojuma vērtības. Dzīvokļa kadastrālā vērtība ir LVL 11 727,00 jeb EUR 16 686,00, kas nozīmē, ka no atbildētājas piedzenama puse – katram mantiniekam 1/6 daļa, kas ir EUR 2781,00.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 127. pantu un Civillikuma 422., 423., 425., 503., 581., 636. pantu, prasītāji lūdz tiesu atzīt testamentu par spēkā neesošu daļā par dzīvokļa īpašumu Nr. 23, /adrese/, 1/2 kā legāta piešķiršanu /pers. D/, samazināt legātu, atvelkot neatraidāmo mantinieku neatņemamās daļas EUR 8343,00, piedzīt no /pers. D/ par labu /pers. A/, /pers. B/ un /pers. C/ katram EUR 2781, kā arī tiesāšanās izdevumus.

Atbildētāja/pers. D/ iesniegusi tiesā rakstveida paskaidrojumus prasībai, kuros norāda, ka prasību neatzīst un lūdz to noraidīt. Norādījusi, ka atbildētāja jau 15 gadus dzīvoja kopā ar testamenta atstājēju /pers. E/, un viņu starpā izveidojušās ļoti labas attiecības, pastāvējusi mīlestība, cieņa un sapratne. Atbildētāja un testamenta atstājējs dzīvojuši kopā kā vīrs un sieva. Ņemot vērā izveidojušās attiecības, testamenta atstājējs 2013. gada 18.oktobrī nolēmis sastādīt testamentu, ar kuru atbildētājai novēlējis sev piederošu dzīvokli /adrese A/. Taču smagas slimības rezultātā testamenta atstājējs miris 2014. gada 25. oktobrī. Testamenta atstājējam tikusi konstatēta diagnoze: barības vada ļaundabīgs audzējs. Slimība bijusi ļoti smaga un prasījusi regulāru, pastāvīgu un intensīvu aprūpi, kuru tad veikusi atbildētāja. Tika iegādāti dažāda veida medikamenti, veiktas dažāda veida ārstniecības un citas medicīniskas manipulācijas, taču tas nelīdzēja, un smagā slimība tomēr ņēmusi virsroku.

Atbildētāja norāda, ka testamenta atstājējs nedzīvojis kopā ar savu sievu /pers. A/ aptuveni 15 gadus. Viņi savā starpā nav uzturējuši nekāda veida kontaktus un attiecības, pat bijuši nolēmuši „formāli" šķirt laulību, kura faktiski nepastāvējusi. Laulātie 2013. gada 18. oktobrī bija vērsušies pie zvērināta notāra, lai šķirtu faktiski neeksistējošo laulību, neveicot mantas sadali, jo kopīga manta viņiem nav pastāvējusi.

Atbildētāja uzskata, ka uz testamenta atstājēja miršanas dienu laulība starp /pers. E/ un prasītāju /pers. A/ nepastāvēja, tā jau sen bija izirusi, puses nedzīvoja kopā un neveda nekāda veida kopīgu saimniecību. Saskaņā ar Civillikuma 72. panta nosacījumiem ir pieņemams, ka laulība ir izirusi, ja laulātie vismaz trīs gadus nedzīvo kopā, un saskaņā ar Civillikuma 73. panta nosacījumiem puses neveda kopīgu saimniecību. Atbildētāja norāda, ka minēto dzīvokli testamenta atstājējs iegādājies jau laikā, kad vairs nedzīvoja kopā ar prasītāju, tas ir, 2001. gadā. Dzīvoklis tika iegādāts par tetstamenta atstājēja personīgo mantu, naudas līdzekļiem kā atsevišķa manta.

Attiecībā par testamenta atstājēja abiem dēliem /pers.B/ un /pers.C/atbildētāja paskaidro, ka dēli ļoti reti tikušies ar tēvu un viņu apciemojuši. Viņi nav rūpējušies par savu tēvu arī pēc tam, kad viņam piešķirts mazturīgas personas statuss, nedz arī smagās slimības laikā. Dēli nav apciemojuši tēvu nedz mājās, nedz slimnīcās, kur viņš cīnījies par savu veselību un dzīvību. Dēli nav rūpējušies par tēvu, nav pirkuši viņam nepieciešamos medikamentus. Faktiski dēli tēvu atstājuši bezpalīdzīgā stāvoklī.

Norāda, ka atbildētāja bijusi tā, kura palīdzēja savam mīļotajam cilvēkam laikā, kad testamenta atstājējs saņēmis mazturīgas personas statusu un bijis smagi slims ar „vēzi". Atbildētāja veikusi testamenta atstājēja uzturēšanu, aprūpi, medikamentu iegādi.

Norāda, ka saskaņā ar Civillikuma 428. panta noteikumiem testamenta atstājējs, novēlot dzīvokli kā legātu atbildētājai, faktiski ir atstūmis no mantojuma saņemšanas abus dēlus un laulāto.

Atbildētāja/pers. D/ tiesā iesniegusi pretprasību, kurā norāda, ka mantojuma atstājēja likumisko mantinieku, prasītāju: /pers. A/, /pers. B/ un /pers. C/ tiesības nav aizskartas un pārkāptas, jo pēc /pers. E/ nāves prasītāju rīcībā palikusi vēl cita /pers. E/ piederoša manta: nekustamais īpašums - dzīvoklis /adrese/, kadastra numurs /numurs B/, kas gan zemesgrāmatā ir reģistrēts uz testamenta atstājēja sievas /pers. A/ vārda, taču šis nekustamais īpašums ir iegūts /pers. E/ un /pers. A/ laulības laikā un ir abu laulāto kopmanta. Kā arī prasītāju rīcībā ir palikusi /pers. E/ piederoša garāža, kuras izīrēšanu un ienākumu gūšanu organizē un veic /pers. A/.

Norāda, ka dzīvokļa /adrese A/, kadastra numurs /numurs B/, kadastrālā vērtība ir EUR 29 030. Diemžēl atbildētājas rīcībā nav precīzas informācijas par /pers. E/ piederošās garāžas atrašanās vietu un vērtību, taču šāda informācija ir prasītājas /pers. A/ rīcībā, līdz ar to atbildētāja lūdz tiesai izprasīt ziņas no prasītājas /pers. A/, pievienojot tās pie lietas materiāliem.

Norāda, ka, ievērojot /pers. E/ kopējās mantas vērtību, viņš bija tiesīgs atstāt sev piederošo dzīvokli /adrese B/ kā legātu atbildētājai, jo ar šo testamentu likumisko mantinieku, tas ir, prasītāju tiesības nav aizskartas.

Papildus atbildētāja norāda, ka /pers. E/ dzīvokli /adrese B/. iegādājies par saviem un savas mātes sertifikātiem. Šis dzīvoklis nav ierakstīts un reģistrēts zemesgrāmatā, uz šo dzīvokli ir parāds EUR 908,45 apmērā. /pers. E/ bija vēl viens īpašums - vasarnīca, kas iegūta laulības laikā un kurā dzīvojis gan /pers. E/, gan prasītāja /pers. A/. Uzskata, ka vasarnīca arī ietilpst mantojuma masā.

Norāda, ka gadījumā, ja pēc tiesas ieskatiem ar /pers. E/ atstāto testamentu ir aizskartas prasītāju tiesības, tad atbildētāja lūdz uzlikt par pienākumu nevis atbildētajai maksāt prasītājiem kompensāciju EUR 2781 katram, bet gan samaksāt atbildētājai kompensāciju EUR 8343 apmērā, tādā veidā atpērkot no atbildētājas 1/2 no nekustamā īpašuma /adrese B/. Atbildētāja norāda, ka viņai ir piešķirts maznodrošinātās personas statuss, un viņas rīcībā nav prasītāju pieprasītās naudas summas, līdz ar to nebūs iespējam to samaksāt. Atbildētāja norāda, ka vienīgie viņas ienākumi ir pensija EUR 204 apmērā.

Prasītāja/pers. A/, kura uz pilnvara spamata pārstāvēja arī /pers. B/ un /pers. C/, tiesas sēdē prasību uzturēja uz prasība spietekumā norādītajiem motīviem un pamatiem, pretprasību neatzina. Paskaidroja, ka /pers. A/ un /pers. E/ kopdzīve un attiecības tikušas pārtrauktas, jo /pers. E/ pārmērīgi lietojis alkoholu, taču viņš nav vēlējies šķirt laulību. Abiem dēliem bijušas normālas attiecības ar tēvu, viņi tikušies un rūpējušies par tēvu. Nekādu strīdu par laulāto kopmantu un īpašumiem nav bijis.

Atbildētāja/pers. D/ uz tiesas sēdi nav ieradusies, tiesā saņemts iesniegums, kurā lūdz tiesu izskatīt lietu viņas prombūtnē. Pretprasību uztur un savus argumentus ir sniegusi.

Pie šādiem apstākļiem tiesa uzskata, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 156.panta pirmo daļu iespējams izskatīt lietu atbildētājas prombūtnē.

Lieciniece/pers. J/ tiesas sēdē liecināja, ka/uzvārds/ ģimene viņai ir zināma kopš bērnības, šobrīd ir darba kolēģi ar /pers. B/. Zina, ka /pers. B/ bieži vedis naudu tēvam, kā arī aptiekā iegādājies ļoti dārgus medikamentus pret receptēm, ko vedis tēvam. Ir bijuši gadījumi, kad /pers. E/ dzīvesbiedre /pers.D/ nav atvērusi dzīvokļa durvis, /pers.B/ ieradoties, jo atradusies alkohola reibuma stāvoklī. /pers. C/ arī ir labas attiecības ar tēvu, viņš tēvu apciemojis.

Noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus un izvērtējot lietas materiālos esošos pierādījumus, tiesa uzskata, ka prasība ir pamatota un apmierināma daļēji, bet pretprasība ir noraidāma.

Saskaņā ar Civillikuma 382.pantu mantojums ir kopība, kurā ietilpst visa kustamā un nekustamā manta, kā arī citiem atdodamās tiesības un saistības, kas mirušam vai par mirušu izsludinātam piederējušas viņa patiesās vai tiesiski pieņemamās nāves laikā. Šajā ziņā mirušo vai par mirušu izsludināto sauc par mantojuma atstājēju.

Civillikuma 422.pantā noteikts, ka testators savam nāves gadījumam var brīvi noteikt par visu savu mantu, ar to ierobežojumu, ka viņa neatņemamās daļas tiesīgajiem atstājamas viņu neatņemamās daļas.

Saskaņā ar Civillikuma 423.panta pirmo daļu neatņemamās daļas tiesīgie ir laulātais un lejupējie, bet, ja nav lejupējo, kas pārdzīvojuši mantojuma atstājēju, tad laulātais un tuvākās pakāpes augšupējie.

Civillikuma 425.pantā noteikts, ka neatņemamā daļa ir puse no tās mantojuma daļas vērtības, kādu neatņemamās daļas tiesīgais manto pēc likuma. Šo daļu noteic pēc tā mantas sastāva un vērtības, kāds bijis testatora nāves dienā. Neatņemamā daļā ieskaita tiklab to, ko testators atstājis mantiniekam kā mantojumu vai legātu, kā arī to, kas saņemts testatora dzīves laikā, ja uz saņemto attiecas pievienojuma pienākums (757. un turpm. p.). Neatņemamo daļu aprēķina no testatora skaidras mantas, atskaitot visus viņa parādus.

Saskaņā ar Civillikuma 636. pantu katru testamentu, kas neatbilst kādam likuma noteikumam, ieinteresētās personas var apstrīdēt.

Savukārt CL 637. pantā noteikts, ka apstrīdēt testamentu var tikai tie, kas iecelti par mantiniekiem kādā citā pēdējās gribas rīkojumā vai kas testatora miršanas brīdī bijuši viņa tuvākie likumiskie mantinieki.

No lietas materiāliem pievienotās miršanas apliecības kopijas redzams, ka 2013. gada 25. oktobrī miris /pers. E/, personas kods /personas kods/.

No lietas materiāliem pievienotās laulības apliecības kopijas redzams, ka 1976. gada 19. oktobrī noslēgta laulība starp /pers. A/ un /pers. E/; pēc laulībām /pers. A/ piešķirts uzvārds – /uzvārds/.

No dzimšanas apliecību kopijām redzams, ka laulības laikā dzimuši divi dēli: 1977.gada 28.februārī dzimis /pers. C/ un 1984.gada 3.jūnijā dzimis /pers. B/.

Lietā iegūtie pierādījumi apliecina, ka prasītāji – laulātā /pers. A/ un pirmās pakāpes lejupējie – dēli /pers. C/ un /pers. B/ ir mantojuma atstājēja /pers. E/ neatņemamās daļas tiesīgie, līdz ar ko rīkojumā nāves gadījumam ir ievērojamas viņu tiesības uz neatņemamo daļu. Tam apstāklim, ka /pers. A/ un /pers. E/ kopdzīve bija pārtraukta, nav nozīmes strīda izšķiršanā, jo laulība nav tikusi šķirta un tā ir izbeigusies nevis ar laulības šķiršanu, bet gan ar laulātā /pers. E/ nāvi.

Saskaņā ar Civillikuma 392.pantu pārdzīvojušais laulātais manto no mirušā neatkarīgi no tam, kāds mantisko attiecību veids pastāvējis starp laulātiem laulības laikā.

Saskaņā ar Civillikuma 399.panta 1.punktu likumisko mantojuma tiesību nodibina tikai tāda radniecība, kas rodas ar dzimšanu likumīgā laulībā.

No lietas materiāliem pievienotā testamenta akta redzams, ka 2013. gada 18. oktobrī /pers. E/ pie zvērinātas notāres Valsts amatpersona , klātesot diviem lieciniekiem - /pers. L/ un /pers. M/, izteicis gribu novēlēt /pers. D/ dzīvokļa īpašumu Nr. 23, kas atrodas /adrese/, kā legātu.

Civillikuma 500.pantā noteikts, ka, ja kādam novēlēts nevis viss mantojums, ne arī tā daļa attiecībā pret visu mantojumu, bet tikai atsevišķs mantojuma priekšmets, tad novēlējumu sauc par legātu, bet to, kam tas novēlēts, par legātāru.

Saskaņā ar Civillikuma 503.pantu, piešķirot legātu nedrīkst aizskart neatņemamās daļas tiesīgo tiesības.

No lietas materiāliem redzams, ka 2013.gada 21.novembrī /pers. A/ iesniegusi zvērinātai notārei Valsts amatpersona iesniegumu par /pers. E/ atstātā mantojuma pieņemšanu un apstiprināšanu mantojuma tiesībās ar inventāra tiesību; 2013.gada 19.decembrī /pers. B/ iesniedzis zvērinātai notārei Valsts amatpersona iesniegumu par /pers. E/ atstātā mantojuma pieņemšanu un apstiprināšanu mantojuma tiesībās ar inventāra tiesību; 2014.gada 3.aprīlī /pers. B/, kura vārdā uz pilnvara spamata rīkojusies /pers. A/, iesniedzis zvērinātai notārei Valsts amatpersona iesniegumu par /pers. E/ atstātā mantojuma neatņemamās daļas izdalīšanu.

2013.gada 3.decembrī Rīgas apgabaltiesas iecirkņa Nr.67 zvērināta tiesu izpildītāja Valsts amatpersona sastādījusi aktu Nr.00393/067/2013-AKT par atstātā mantojuma inventāra sarakstu, konstatējot, ka /pers. E/ atstātais mantojuma inventārs sastāv no nekustāmā īpašuma, kas atrodas pēc adreses /adrese B/, kadastra Nr./numurs C/, un nekustamā īpašuma kadastrālā uz 2013.gada 28.novembri sastādījusi LVL 11 727 (EUR 16 680,02).

Ievērojot to, ka prasītāji ir izmantojuši tiesību pieņemt mantojumu ar inventāra tiesību un, sastādot inventāra sarakstu, ir noteikts /pers. E/ atstātā mantojuma inventārs, konstatējot, ka viss mantojums sastāv no dzīvokļa īpašuma Nr./adrese/, atbildētājas argumenti par to, ka mantojuma masā ietilpst arī vasarnīca un nekustamais īpašums /adrese/, ir atzīstams par nepamatotu.

Ievērojot to, ka mantojuma atstājējs visu sev piederošo mantu novēlējis kā legātu /pers. D/, ir pamats atzīt, ka ir aizskartas prasītāju kā neatņemamās daļas tiesīgo tiesības un viņi ir tiesīgi prasīt sev pienākošās neatņemamās daļas izdalīšanu.

Saskaņā ar Civillikuma 824.panta pirmo daļu kā mantojumu, tā arī legātu zaudē kā necienīgs: 1) kas tīši sagādājis nāvi mantojuma atstājējam vai savam tuvākam priekšmantiniekam, vai tīši nodarījis mantojuma atstājējam tādu veselības bojājumu, kurš padara to nespējīgu taisīt vai atcelt pēdējās gribas rīkojumu; 2) kas ar vardarbību vai viltu pamudinājis vai atturējis mantojuma atstājēju taisīt, grozīt vai atcelt pēdējās gribas rīkojumu; 3) kas ļaunprātīgi nogādājis pie malas mantojuma atstājēja taisīto pēdējās gribas rīkojumu; 4) kas viltojis mantojuma atstājēja pēdējās gribas rīkojumu; 5) kas atteicies no viņam pēdējās gribas rīkojumā uzliktā aizbildņa amata vai pienākuma kādu audzināt; 6) kas neizpilda viņam uzlikto pienākumu rūpēties par mantojuma atstājēja apbedīšanu; 7) kas gada laikā no pēdējās gribas rīkojuma spēkā nākšanas bez ievērojamiem iemesliem neizpilda mantojuma atstājēja uzlikumu; 8) kam atņemtas aizgādības tiesības ar spēkā stājušos tiesas spriedumu (200.p.). Minētā panta otrajā daļā noteikts, ka mantojumu vai legātu nezaudē tas, kam mantojuma atstājējs piedevis.

Civillikuma 826.panta pirmajā daļā noteikts, ka atraut mantojumu necienības dēļ (824.p.) var vienīgi prasības ceļā, izņemot 785. panta 3. daļā minēto gadījumu.

Atbildētāja, pamatojot savus argumentus ar to, ka prasītāji nav tiesīgi mantot, jo atzīstami par necienīgiem mantiniekiem, vienlaicīgi nav cēlusi prasību atbilstoši Civillikuma 826.panta noteikumiem par mantojuma atraušanu necienības dēļ, pretprasībā šāds prasījums nav ietverts, līdz ar ko minētie atbildētājas argumenti nav izvērtējami. Turklāt atbildētāja nav arī iensiegusi nekādus pierādījumus saviem apgalvojumiem par necienību mantot un mantojuma atstājēja atstāšanu novārytā, bezpalīdzības stāvoklī.

Saskaņā ar Civillikuma 423.panta otro daļu neatņemamās daļas tiesīgajiem ir tikai prasījuma tiesība uz neatņemamās daļas izdošanu naudā (788.p.). Tiesība uz neatņemamo daļu ir mantojama un tālāk nododama tiesība.

Civillikuma 788.pantā noteikts, ka gadījumā, ja kāds neatņemamās daļas tiesīgais testamentā palicis neievērots vai bez likumiska iemesla atstumts no mantojuma, viņam ir tiesība prasīt, lai nodala viņa neatņemamo daļu, vai arī, ja viņam novēlēts mazāk par šo daļu, lai to papildina. Citādā ziņā testaments patur

savu spēku.

Tiesa uzskata, ka, ievērojot iepriekš minēto pantu nosacījumus, atbilstoši kuriem prasītājai kā neatņemamās daļas tiesīgie ir tiesīgi prasīt sev pienākošās daļas izdošanu naudā, bet ne mantas vai tās daļas izdalīšanu, savukārt ar testamenta spēkā stāšanās sekas ir īpašuma tiesības iegūšana uz testamentā novēlēto mantu, un prasītāji konkrētajā gadījumā nevar un arī nevēlas iegūt īpašuma tiesību uz nekustamo īpašumu, testamenta atzīšanai par spēkā neesošu daļā un legāta samazināšanai nav pamata, un testaments var paturēt spēku pilnā apmērā. Prasītāju tiesību aizskāruma novēršanu nodrošina viņiem pienākošās neatņemamās daļas izdalīšana naudā.

Tiesa atzīst, ka prasītāji sev pienākošās daļas apmēru naudā ir noteikuši pareizi, atbilstoši Civillikuma 392.panta, 393.panta, 404.panta 1.punkta un 425.panta noteikumiem, vadoties no nekustamā īpašuma kadastrālās vērtības mantojuma atstājēja nāves brīdī. Līdz ar to prasība daļā par neatņemamās daļas izdošanu apmierināma, piedzenot no atbildētājas par labu prasītājiem neatņemamās daļas vērtību EUR 2781 apmērā katram.

Tiesa atzīst, ka atbildētājas pretprasība atzīstama par nepamatotu un noraidāmu, jo prasījums par nekustamā īpašuma izpirkšanu nav pamatots ar tiesību normām. Mantojuma dalīšanai būtu pamats gadījumā, ja prasītāji iegūtu tiesības uz nekustamo īpašumu, taču prasītāji ir tiesīgi saņemt sev pienākošos daļu vienīgi naudā. Atbildētājas materiālais stāvoklis un spēja apmierināt neatņemamās daļas tiesīgo prasījumu nevar ietekmēt prasītāju tiesības un nevar būt pamats prasības noraidīšanai vai nepamatotu pienākumu uzlikšanai prasītājiem.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41. panta pirmo daļu, prasību apmierinot daļēji, no atbildētājas par labu prasītājiem solidāri piedzenami tiesāšanās izdevumi - samaksātā valsts nodeva EUR 558,63.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu atbildētājai nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei.

Ievērojot minēto un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 93. panta pirmo daļu, 97. pantu, 189. pantu un 190. pantu, tiesa

nosprieda:

Prasību apmierināt daļēji. Pretprasību noraidīt.

Piedzīt no /pers. D/, personas kods /personas kods/, par labu /pers. A/, personas kods /personas kods/, /pers. E/, miruša 2013.gada 28.oktobrī, atstātā mantojuma neatņemamās daļas vērtību EUR 2781 (divi tūkstoši septiņi simti astoņdesmit vienu *euro*).

Piedzīt no /pers. D/, personas kods /personas kods/, par labu /pers. B/, personas kods /personas kods/, /pers. E/, miruša 2013.gada 28.oktobrī, atstātā mantojuma neatņemamās daļas vērtību EUR 2781 (divi tūkstoši septiņi simti astoņdesmit vienu *euro*).

Piedzīt no /pers. D/, personas kods /personas kods/, par labu /pers. C/, personas kods /personas kods/, /pers. E/, miruša 2013.gada 28.oktobrī, atstātā mantojuma neatņemamās daļas vērtību EUR 2781 (divi tūkstoši septiņi simti astoņdesmit vienu *euro*).

Piedzīt no /pers. D/, personas kods /personas kods/, par labu /pers. A/, personas kods /personas kods/, /pers. B/, personas kods /personas kods/, un /pers. C/, personas kods /personas kods/, solidāri samaksāto valsts nodevu EUR 558,63 (pieci simti piecdesmit astoņus *euro* sešdesmit trīs centus).

/pers. A/, /pers. B/ un /pers. C/ prasību pret /pers. D/ daļā par testamenta atzīšanu par spēkā neesošu daļu un legāta samazināšanu noraidīt.

/pers. D/ pretprasību pret /pers. A/, /pers. B/ un /pers. C/ par nekustamā īpašuma izpirkšanu noraidīt.

Noteikt /pers. D/ termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā 20 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, 2015. gada 23. decembra, Rīgas apgabaltiesā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesā.

Tiesnese /personiskais paraksts/ S.Strakše